

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jakub Idziorek

Protokolant: Gabriela Wierzgacz

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce jawnej M. G., K. P., J. P. w S.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki jawnej M. G., K. P., J. P. w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 5389,65 zł (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt dziewięć zł sześćdziesiąt pięć gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 25 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki jawnej M. G., K. P., J. P. w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1467,00 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem zł zero gr) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić powodowi od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) tytułem nadpłaconych kosztów sądowych.

Sygn. akt XI GC 531/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 listopada 2015 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła przeciwko pozwanej M. (...) spółce jawnej (...) G., K. P., J. P. w S. o zapłatę kwoty 5.389,65 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniach 1 grudnia 2012 r. oraz 1 grudnia 2013 r. strony zawarły ze Z. D. (1) umowy zlecenia. Umowy zostały zawarte na czas określony. Strony postępowania występujące z innymi podmiotami wspólnie jako zleceniodawcy zobowiązały się w stosunku do zleceniobiorcy do zapłaty wynagrodzenia za świadczenie przez niego usług. Podała, że pozwana korzystała z usług zleceniobiorcy. Podała, że Z. D. (1) otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w wysokości 3.936 zł brutto. Wskazała, że była uprawniona do refakturowania części kwot na pozostałych zleceniodawców. Dodała, że wezwała pozwaną do uregulowania zaległych należności objętych umowami z roku 2013 i 2014.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazała, że nie uznała długu wobec powódki. Podniosła, że niemal żadna z przedłożonych umów zlecenia nie została właściwie podpisana przez pozwaną.

W toku procesu obie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 1 grudnia 2012 roku oraz 1 grudnia 2013 roku m.in. strony postępowania zawarły ze Z. D. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S. umowy zlecenia. Umowy zostały zawarte na czas określony. Odpowiednio do dnia 31 grudnia 2013 r. oraz 31 grudnia 2014 r. Początek obowiązywania przedmiotowych umów to 1 stycznia 2013 r. oraz 1 stycznia 2014 r.

Strony zawierały również umowę ze Z. D. (1) 1 grudnia 2011 r. oraz 1 grudnia 2010 r.

Dowód:

- umowy, k. 33 – 38, 64 – 83

Mocą rzeczonych umów strony postępowania występujące wraz z innymi podmiotami wspólnie jako Zleceniodawcy zobowiązały się w stosunku do Zleceniobiorcy Z. D. (1) do zapłaty wynagrodzenia za świadczone przez niego usługi. W ramach umowy Zleceniobiorca zobowiązywał się do świadczenia na rzecz wszystkich Zleceniodawców usług polegających na odpłatnym i stałym prowadzeniu na rzecz Zleceniodawców portierni w budynku położonym w S. przy ulicy (...) oraz wykonywaniu innych usług opisanych w § 2 tych umów. Umowy zostały skutecznie podpisane przez wszystkich wymienionych w komparycji umów Zleceniodawców z wyjątkiem pozwanej.

Umowa zlecenia z 01 grudnia 2012 roku została podpisana przez jednego współnika pozwanej - K. P. (2) działającego samodzielnie. Podobnie jak umowa zlecenia zawarta 01 grudnia 2013 roku (w aktach sprawy), również podpisana przez K. P. (2), bez łącznego działania z jednym lub dwoma współnikami.

W dacie zawierania ww. umów reprezentacja pozwanej określona została w następujący sposób: „do składania oświadczeń woli oraz podpisywania w imieniu spółki uprawnieni są trzej współnicy działający łącznie lub dwóch współników”. Sposób reprezentacji spółki nie uległ zmianie. Wspólnikami w ówczesnym czasie jak i obecnie są: M. G. (2), K. P. (2), J. P. (2).

Dowód:

- umowy, k. 33 – 38, 64 - 83

- wyciąg z KRS, k. 31 – 32v.

W latach objętych przedmiotem sporu pozwana korzystała z usług (...).

Dowód:

- zeznania Z. D. (1) k. 195-197

- zeznania A. Z. k. 197 - 198

- zeznania A. W. k. 198-199

- zeznania M. Ż. k. 200

- przesłuchanie K. P. (2) k. 200-201

Z tytułu świadczonych usług (...) otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w wysokości 3200 złotych powiększone o należny podatek od towarów i usług tj. łącznie 3936,00 złotych brutto. Zgodnie z umową płatności wynagrodzenia Zleceniobiorcy w imieniu wszystkich Zleceniodawców miała dokonywać powódka, a każdy ze Zleceniodawców zobowiązywał się do terminowego regulowania refaktur wystawionych przez powódkę z tego tytułu. Każdy ze

Zleceniodawców uczestniczył w obowiązku zapłaty ww. kwot w równych częściach (§ 6 umowy) wg następującego schematu: 3936 złotych brutto x 12 m-cy /: 11 zleceniodawców = 4293,83 złotych za cały 2013 rok. Analogiczne zasady rozliczeń następowały za rok 2014, z tym zastrzeżeniem, iż w styczniu 2014 roku płatność na rzecz Zleceniobiorcy została powiększona o kwotę 200 złotych tytułem wynagrodzenia za odsnieżanie (§5 ust. 2 umowy zlecenia z dnia 01.12.2013 roku).

Dowód:

- faktury wraz z potwierdzeniami przelewu, k. 40 – 63, 85 – 91.

Powódka w dniu 10 kwietnia 2014 roku refakturowała przypadającą na rzecz pozwanej część kosztów za cały rok 2013 i pierwszy kwartał 2014 roku wystawiając fakturę VAT nr (...) na kwotę 4293,83 zł oraz 544/01 na kwotę 1095,82 zł. Termin płatności tych należności upływał w dniu 24 kwietnia 2014 roku. Faktury została doręczone pozwanej oraz odebrane w dniu 15 kwietnia 2014 roku. Podstawą do wystawienia faktur były dokumenty księgowe wystawione przez Pana Z. D. (1), uprawniające powódkę do refakturowania części ww. kwot na pozostałych Zleceniodawców.

Dowód:

- faktury VAT, k. 39, 42, 84,

Obydwie faktury zostały doręczone pozwanej Spółce 15 kwietnia 2014 roku. Faktury odebrał upoważniony do tego pracownik pozwanej - A. W., który na obu fakturach potwierdził ten fakt. Faktury te nie zostały zwrócone powódce

Dowód:

- zeznania A. W. k. 198-199

- zeznania A. Z. k. 197-198

- pełnomocnictwo k. 193

Mimo braku podpisania umowy z 1 grudnia 2013 roku przez 2 współników pozwanej, od początku 2 kwartału roku 2014 roku pozwana płaciła należność za usługi (...)

Bezsporne

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Dlatego podstawą żądania powoda jest przepis art. 734 § 1 k.c. oraz przepis art. 735 k.c. Zgodnie z treścią tych przepisów przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy. Na mocy umowy właściciele lokali budynku przy ul. (...) w S. bezpośrednimi rozliczeniami ze Z. D. (1) i refakturowaniem poniesionych kosztów na współwłaścicieli zajmowała się powódka, która dochodzi zapłaconych za pozwaną wynagrodzeń za świadczenie usług (...). Podstawą zatem roszczenia jest zmodyfikowany art. 734 § 1 w zw. z art. 735 k.c.

Sporna była kwestia czy pozwana jest zobowiązana do zapłaty tych kwot. Podniosła bowiem zarzut, że żaden stosunek prawny z powódką nie został nawiązany, ponieważ do właściwej reprezentacji konieczne są oświadczenia woli dwóch lub trzech współników. Faktycznie umowa z 1 grudnia 2012 roku i z 1 grudnia 2013 roku podpisana jest ze strony

pozowanej tylko przez jednego wspólnika K. P. (2). Jednakowoż oceniając całokształt materiału dowodowego (który w całości Sąd uznał za wiarygodny), Sąd uznał że pozwana była jednak związana umową. Oświadczenie woli – będące rdzeniem czynności prawnej - wyrażone bowiem może być nie tylko wprost, ale również w sposób konkludentny. Dotyczy to zwłaszcza przedsiębiorców którzy wcześniej pozostawali w stosunkach gospodarczych. W tej konkretnej sprawie bezspornie pozwana zawarła umowę z powódką, również dotyczącą świadczenia usług przez Z. D. (1) w dniu 1 grudnia 2010 roku i ponownie w dniu 1 grudnia 2011 roku. Także – mimo nie podpisania umowy – płaciła za te usługi poczynając od 2 kwartału roku 2013 – a więc także przyjęła możliwość zawarcia umowy bez składania własnoręcznych podpisów przez dwóch lub trzech wspólników spółki.

Kolejno umowy z 1 grudnia 2012 roku i z 1 grudnia 2013 roku podpisane były przez jednego ze wspólników, który nigdy nie formułował wprost zarzutu, że podpisaną przez niego umowa jest z tego powodu nieważna. Co istotne też nigdy pozwana nie wyartykułowała powódce że nie życzy sobie usług (...). Wreszcie faktycznie korzystała z tych usług. Nawet bardzo niechętnie dla Z. D. (2) zeznania pracowników A. W. i M. Ż. wskazują na fakt – wg tych świadków incydentalnych, ale jednak – usług ww. osoby. Z kolei Z. D. (1) bardzo entuzjastycznie eksponował swoją rolę w prawidłowym funkcjonowaniu nieruchomości przy ul. (...). Ważne jest jednak to, że pełnił on mało uchwytną funkcję z punktu widzenia istnienia materialnych efektów, funkcję portiera, zajmującego się np. otwieraniem bramy o 6 rano, zamykaniem jej o 21, otwieraniem wg potrzeb w dniu świąteczne, obchodem w godzinach wieczornych, czuwaniem nad prawidłowym parkowaniem, informowaniem osób postronnych o działających w budynku firmach, czy osobach, czy w ostatniej umowie odsnieżaniem. Nie były to zatem jakieś spektakularne działania, ale informacja np. o właściwym miejscu parkingowym, obchód czy otwarcie bramy (póki działała) dla dostawcy pozwanego jest jednak świadczeniem usług na rzecz pozwanego. Wreszcie istotne znaczenie ma fakt przyjęcia przez A. W. faktur opiewających na dochodzoną w niniejszym procesie należność. Faktura jest dokumentem rozliczeniowym i jako taki nie kreuje zobowiązania. Jednakże nikt bez słowa sprzeciwu nie przyjmuje faktur za usługi których nie zamawiał albo się im sprzeciwiał. Brak danych aby pozwana kiedykolwiek odesłała te faktury albo nie ujęła ich w swoim rejestrze VAT

Splatając ze sobą wszystkie ww. okoliczności Sąd uznał, że pozwana w sposób co najmniej dorozumiany zawarła sporne umowy i zobowiązana jest do zapłaty kwot z nich wynikających. Z tej przyczyny Sąd zasądził całą dochodzoną kwotę, z odsetkami dnia wymagalności faktur. Sama wysokość odsetek wynika do dnia 31 grudnia 2015 roku z art. 481 k.c., a od 1 stycznia 2016 r. z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Z kolei od 1 stycznia 2016 roku odsetkami ustawowymi w związku z transakcją handlową między przedsiębiorcami (a taką jest umowa o świadczenie usług) są te określone w art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – jest to przepis bezwzględnie obowiązujący. Powódka żądała zasądzenia odsetek ustawowych, a w kodeksie cywilnym (i innych obowiązujących aktach prawnych) brak jest definicji „odsetek ustawowych”. Oznacza to zatem żądanie zasądzenia odsetek, których wysokość wynika z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa.

O kosztach procesu (pkt II wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1467złoty składa się: kwota 250 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 1200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym ustalona na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

W punkcie III wyroku zawarto rozstrzygnięcie o zwrocie należności z tytułu kosztów sądowych, stanowiących różnicę między kosztami pobranymi od strony powodowej (270 zł opłaty od pozwu), a opłatą należną (250 zł), zgodnie z treścią art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)